

[Schmidt.]

Vil jeg se bort fra Anklager ogsaa med Hensyn til Tidens Uro, saa maa jeg desto bestemt advare imod at lade Tingene gaa deres uheldige Gang og kræve, hvad jeg før saa ofte har krævet uden Held — uden Held. Hele Nordslesvig bærer især paa Grund af utilstrækkelige og uheldige Valutaforholdsregler ved den politiske Overgang til Danmark paa en Gældsbyrde, der ikke kan bæres, og maa derfor opleve, at Tvangsauktioner er 5 til 7 Gange saa hyppige i Nordslesvig som i det øvrige Land. Det er intet Sted saa farligt som i Grænseegnene. Det er en absolut Nødvendighed, at man radikalt anordner en Frist, i hvilken Landsdelen faar et Pusterum, og at man benytter denne Tid til at skabe et sundt Grundlag, paa hvilket der saa kan bygges. Bedre var det selvfølgelig, om man straks greb ind. Jeg ved, at hele Landet har en alt for høj Gældsbyrde og vanskelige Forhold for Landbruget i det hele taget at kæmpe med, men det kan jo ikke nægtes, og det bliver heller ikke nægtet, at det er værst i Grænselandet. Denne Omstændighed forpligter til overordentlige Skridt.

Derhen hører ogsaa, at man giver den tyske Folkegruppe en Repræsentation i de forskellige Institutioner, som i Nordslesvig har med Jordspørgsmaalet at gøre. Et nationalt Mindretal er altid udsat for først i anden Linie at komme i Betragtning ved de Hjælpeforanstaltninger, man træffer. Vel viser Stollig-Affæren, for at vende tilbage til den, at tyske Grundejere kunde benytte sig af disse danske Hjælpeforanstaltninger, men lige saa tydeligt traadte det frem, at Warming til Slut med Støtte af offentlige Pengeinstitutioner satte sig i Besiddelse af Pörksens Gaard. Her maa det atter være en Klogskabssag fra dansk Side at skabe en Ventil, saa den tyske Folkedel kan tale med i disse saa vigtige Anliggender.

Naar jeg i Dag gentager disse Krav, ved jeg jo desværre, at de ikke bliver opfyldt nu, da Folketinget jo slutter sit Lovgivningsarbejde for denne Gang, men Ministeriet har nu Lejlighed til at overveje, hvad man vil gøre, og til selv at tage Initiativet, hvad der altid er den klogeste Politik.

Jeg vender endnu en Gang tilbage til

den udenrigspolitiske Situation. Man har alt for længe spekuleret i Tysklands Afmagt, og det er sandeligen ikke bedre, om en Magt, der er kommet til Kræfter igen, virkelig skulde lade sig friste til at ordne sit Mellemværende med andre ved sin nyvundne Magt. Men hvad Ret har man til stadig at lege med denne Hypotese, som om den hvert Øjeblik kunde blive Virkelighed? Østrigs Skæbne giver ikke Ret dertil, for enhver ved jo saa godt, at man selv havde tvunget Østrig ind i en Stilling, der var saa unaturlig og uholdbar, som tænkes kan. Det kunde aldrig i Længden holde, undtagen naar det tyske Folk holdtes nede i en Afmagtstilstand.

Hvad saa Nordslesvig angaar, er der ingen Anledning til at formode, at man vil bruge Magt for at ordne dette Spørgsmaal. Tværtimod er det ofte nok blevet sagt, at det tænkte man ikke paa. Det er derfor uforsvarligt og psykologisk farligt stadig at lege med den Mulighed, at Tyskland dog kunde ty til den Udvej.

Kaj Munk har med den Blanding af Vid og Alvor, som karakteriserer ham, ytret sig om Forholdene, og naar han udmaler, hvad Danmark maatte gøre, dersom Nordslesvig blev truet med Magt, vil jeg ikke spotte over det Heltemod, som det danske Folk efter denne Fremstilling vilde vise, Statsministeren foran. Dertil er Sagen for alvorlig. Men er det nu virkelig den Tone, der er paakrævet?

Og naar den sønderjyske Dag nu bruges til højlydt at klage over det økonomiske Tryk, som den danske Folkedel Syd for Grænsen efter Sigende lever under, saa ønsker jeg ganske vist ikke, at det med Rette kunde siges, og forstaaar, naar man ud fra denne danske Betragtning mener at skulle henvende sig til de tyske Myndigheder om Hjælp, men var det saa ikke klogere at afvente, hvad Resultatet blev, end at man oppisker den offentlige Mening og planlægger Modforholdsregler, som den højtærede ellers saa elskværdige Formand for Tinget jo ogsaa har gjort. De, der kender Forholdene dernede, ved, at der er en hel Del Familier i det danske Mindretal, hvor Slægtskabsforholdene drager baade til den danske og til den tyske Side, og at det let kan ske, at det saa gaar ud over Børnene. Det er uheldigt, og det rigtige er, at Fa-